

Onze epigrammes de la

OFRENA D'AMOR

HÈDIL (c. 275 aC), A.P. V 199

El vi i els brindis, traïdors, i el dolç seductor Nicàgoras arrossegaren Aglaònice al llit: ara ella consagra a Cipris, impregnades encara de perfums, les humides despulles dels seus desitjos virginals, les sandàlies i el vaporós vel que li cenyia el pit, testimonis d'aquella enjogassada nit d'amor.

VI I VERITAT

ASCLEPIADES (c. 275 aC), A.P. XII 135

El vi és la prova de l'amor. Deia que no, que no estava enamorat, però els molt brindis delataren Nicàrogas: llavors plorà i acotà el cap i la mirada se li enterbolí mentre la garlanda se li anava desfullant.

AL FINAL DEL BANQUET

ASCLEPIADES (c. 275 aC), A.P. XII 50

Beu, Asclepiades. Què són aquestes llàgrimes?, què et passa? Tu no ets l'únic botí de la cruel Afrodita, ni tampoc només contra tu tensa l'arc Eros amarg. Per què, ple de vida, vols ser cendres? Bevem sense barreja la beguda de Bacus! Falta un dit per l'alba. ¿O és que potser t'estimes més de veure la llàntia que ens acompanyarà al llit? Bevem, amant infeliç, que ben aviat, d'aquí a no res, desgraciat, dormirem la nit més llarga.

CONTRA ÈUFRON, TAIS I BÉDION

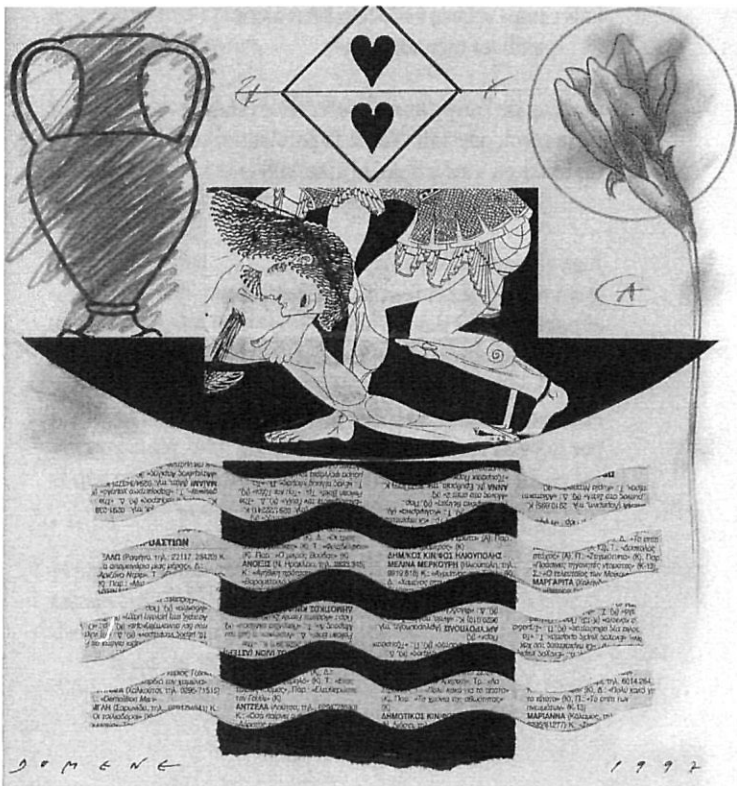
ASCLEPIADES (c. 275 aC), A.P. V 161

Èufron, Tais i Bédion, vellards de can Diomedes, barcasses de vint remers per als seus pilots, van llençar despullats per la borda, cadascuna un, Agis, Cleofont i Antàgoras, ara ben tristos naufrags. Fugiu d'aquestes naus pirates d'Afrodita, que són encara més pèrfides que les Sirenes.

L'ESPERÓ D'AMOR

ASCLEPIADES (c. 275 aC), A.P. V 203

Lisídice t'ha fet ofrena, Cipris, dels estris del gener, l'esperó d'or del peu de delicats turmells amb què tants cavalls de panxa enlaire va ensinistrar, sense vessar, lleugera de moviments, gens ni mica de sang: acomplia les curses sense esperó i, agraïda, ara penja a la porta del temple l'arnès daurat.

garlanda de Meleagre

Pep Gómez Pallarès

EROS PODERÓS

ASCLEPIADES (c. 275 aC), A.P. V 64

Fes que nevi, que pedregui, que el cel s'ennegreixi, que troni, que llampegui, sacseja sobre la terra tots aquests núvols de tempesta: només si em mates, me n'estaré; si em deixes viure, envia'm les terrabastades que vulguis, jo l'aniré a veure. Perquè m'hi empeny un déu més poderós que tu. Ja una vegada, Zeus, el vas haver d'obeir i et vas filtrar pluja d'or per parets de bronze.

JOC DE DAUS

ASCLEPIADES (c. 275 aC), A.P. XII 46

Encara no tinc vint-i-dos anys i ja estic cansat de viure. Per què aquest suplici? Oh, Amors, per què em consumiu? Si em passava res, què faríeu llavors vosaltres? Ara ho veig clar, Amors: impassibles, continuaríeu el vostre joc de daus.

A CLEANDRE I EUBIOT

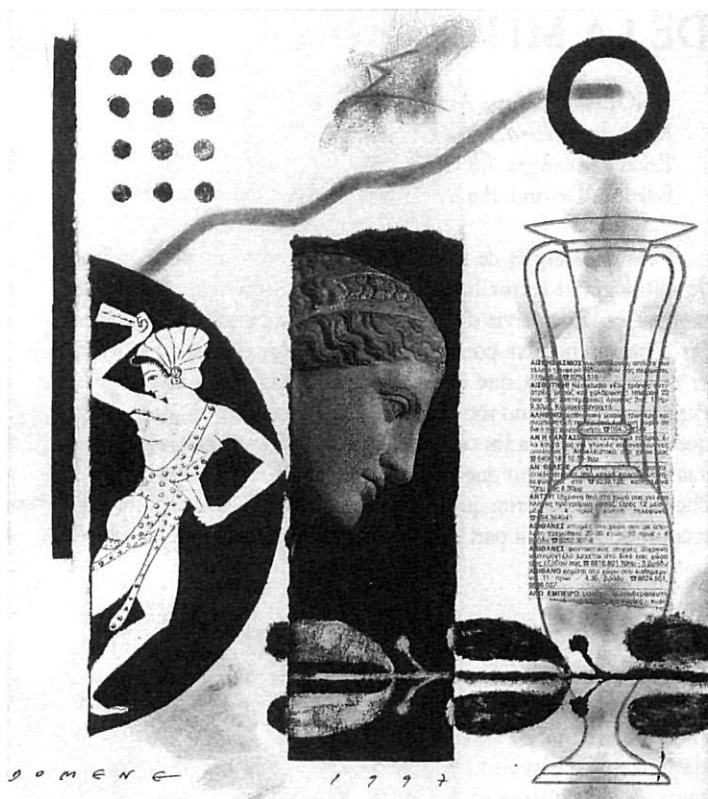
ASCLEPIADES (c. 275 aC), A.P. XII 63

Eros ha sabut mesclar el bell amb el bell, i no maragdes amb or, que ni brillen igual ni valen el mateix, ni vori amb eben, blanc amb negre, sinó Cleandre amb Eubiot, flors de persuasió i d'amistat.

A AFRODITA

POSIDIP (c. 275 aC), A.P. XII 131

Tu que a Xipre i a Citera i a Milet vas sovint, i a les boniques planes de Síria, que retrunyen sota els cascots dels cavalls, tant de bo siguis propícia a Cal·lístion, car ella mai no ha palplantat l'amant portes enfora.

A UN NOI

ASCLEPIADES (c. 275 aC), A.P. XII 75

Si tinguessis ales a l'esquena i arc i fletxes a la mà, Eros no passaria per fill de Cipris, sinó tu, noi.

LA GARLANDA D'HELIODORA

MELEAGRE (s. II-I aC), A.P. V 147

Trenaré violes, trenaré amb la flor de la murtra tendres narcisos, trenaré lliris alegres, trenaré dolces flors de safrà, entremig trenaré jacints de porpra, trenaré també roses, la flor dels enamorats, perquè damunt les temples d'Heliodora aquesta garlanda coroní de flors la seva cabellera de rínxols ben perfumats.